

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudce Karla Ulíka a soudkyně Johany Jandusové ve věci

žalobce: **T. D. L.**
narozen X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ze dne 16. 9. 2024 v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-13639/PP-2024 v zákonné lhůtě,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ze dne 16. 9. 2024 v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-13639/PP-2024 ve lhůtě 3 týdnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 269,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Shrnutí žaloby

1. Žalobce se žalobou podanou a doručenou soudu dne 28. 1. 2025 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Tu spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ze dne 16. 9. 2024 v 60denní lhůtě podle § 169t odst. 6 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Zákonná lhůta k rozhodnutí uplynula již dne 15. 11. 2024.
2. Žalobce dne 11. 12. 2024 požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) jako nadřízený správní orgán žalovaného o provedení opatření proti nečinnosti žalovaného. Komise sice vydala dne 6. 1. 2025 opatření proti nečinnosti, nicméně jím přikázala žalovanému ve věci rozhodnout „do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly“. Takové opatření žalobci neposkytuje adekvátní ochranu, neboť stanovuje žalovanému nepřiměřeně dlouhou lhůtu, jejíž počátek je závislý na události s nejistým datem. Žalobce odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022-37, z nichž dovozuje oprávnění podat žalobu ještě před uplynutím lhůty stanovené Komisí, pokud je tato lhůta nepřiměřená dlouhá.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2025 uvádí, že ve věci nečinný nebyl. Dne 24. 1. 2025 požádal Policii o provedení pobytové kontroly. Její výsledek dosud neobdržel. Dne 27. 2. 2025 se žalovaný telefonicky dotázal Policie na výsledek kontroly. Ta mu sdělila, že kontrola proběhla s negativním výsledkem, a proto se bude v nejbližších dnech opakovat. Po obdržení kladného výsledku kontroly žalovaný bezodkladně o žádosti rozhodne. K námitce nepřiměřenosti lhůty stanovené Komisí žalovaný uvedl, že stanovení lhůty v opatření proti nečinnosti je plně v gesci Komise. Nečinnost žalovaného netrvá. Navrhuje zamítnutí žaloby.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice ze dne 12. 3. 2025 uvádí, že ani k tomuto dni nebylo o žádosti rozhodnuto. Zákonná lhůta k rozhodnutí byla již překročena o více než 5 měsíců.

Posouzení věci soudem

5. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti

správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

6. Ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, již neplatí, že by nevyčerpání prostředku ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. bylo neodstranitelnou překážkou věcného projednání nečinnostní žaloby.
7. Nadto se soud ztotožňuje s žalobcem, že tuto podmínku věcného projednání žaloby v nyní posuzované věci splnil, a to již v době jejího podání.
8. V žalobcem citovaném rozsudku č. j. 2 As 21/2020-34 rozšířený senát NSS skutečně připustil, že jedním ze způsobů, jak žalobce bezvysledně vyčerpá prostředky ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s., je situace, kdy nadřízený správní orgán vydá opatření proti nečinnosti, nicméně žalobce prokáže, že lhůta stanovená v tomto opatření je nepřiměřeně dlouhá (viz odst. 43 odkazovaného rozsudku).
9. Žalobce současně odkázal i na příslušný rozsudek městského soudu č. j. 5 A 54/2022-37, neboť ten se zabýval zcela shodně stanovenou lhůtou jako v nyní posuzované věci a shledal ji nepřiměřenou: „Soud se v dané věci zaměřil na posouzení přiměřenosti lhůty stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti. Předně soud přihlédl k tomu, že jedním ze základních požadavků kladených na správní orgány je, aby vyřizovaly věci bez zbytečných průtahů (srov. čl. 38 odst. 2 LZPS). V případě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je pak určena správními orgány lhůta 60 dnů k rozhodnutí dle § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění rozhodném. Opatřením proti nečinnosti stanovená lhůta tak znovu dosahuje maximální délky určené zákonem pro rozhodnutí o žádosti, tudíž již sama délka této dodatečné lhůty se soudu jeví v daném případě jako nepřiměřeně dlouhá, když z odůvodnění opatření proti nečinnosti ani ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, z nichž by bylo lze usuzovat na její opodstatněnost. Rovněž tak soud shledal zcela nepřiměřeným i způsob, jakým byl určen počátek běhu posuzované lhůty, když tento je vázán na nejistou právní skutečnost nezávislou na vůli žalobce, jímž byl okamžik doručení zprávy o výsledku pobytové kontroly“ (odst. 13).
10. Konečně i zdejší soud již v usnesení ze dne 28. 7. 2022, č. j. 51 A 24/2022-35, dovodil, že k bezvyslednému vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. dojde i tehdy, pokud nadřízený správní orgán sice vyhoví návrhu na vydání opatření proti nečinnosti a přikáže nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí [§ 80 odst. 4 písm. a) správního řádu], ale takto stanovená lhůta k odstranění nečinnosti je s ohledem na okolnosti věci nepřiměřeně dlouhá. Dospěl přitom k závěru, že „60denní lhůta poskytnutá Komisí žalovanému nebyla v daném případě přiměřená. Samotná zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu činí 60 dnů [§ 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Komise tedy žalovanému po devíti měsících trvání správního řízení poskytla stejnou lhůtu, v jaké mu zákon ukládá celé správní řízení realizovat (v tomto případě měl vydat rozhodnutí nejpozději v září 2021). Poskytnutí lhůty k odstranění nečinnosti, která odpovídá nejdelší zákonem dovolené lhůtě pro provedení celého správního řízení od jeho počátku do konce, po devíti měsících jeho vedení, nadto bez jakéhokoli odůvodnění, nesplňuje požadavek přiměřenosti. Komise stanovením nepřiměřeně dlouhé lhůty k nápravě žalovanému neposkytla žalobkyni adekvátní ochranu, která by vedla k urychlenému odstranění zjištěné nečinnosti“ (odst. 17).

11. I v nyní posuzované věci Komise stanovila lhůtu k opatření proti nečinnosti v nepřiměřené lhůtě, nadto bez jakéhokoli odůvodnění. Z předložené kopie správního spisu plyne, že žalobce podal žádost dne 16. 9. 2024 a žalovaný od té doby až do ledna 2025 neučinil žádné kroky směřující k vydání rozhodnutí (vyjma potvrzení podání žádosti a lustrace žalobce). Přitom s ohledem na zákonnou 60denní lhůtu k vydání rozhodnutí [§ 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců] bylo povinností žalovaného provést všechny potřebné úkony a vydat rozhodnutí do 15. 11. 2024. Žalovaný však na věc až do vydání opatření proti nečinnosti v lednu 2025 prakticky nesáhl. Za takové situace považuje soud ve shodě s žalobcem lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti, která žalovanému fakticky obnovuje celou zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, za nepřiměřenou. Soud současně souhlasí i s kritikou zcela nevhodného způsobu, jakým byl určen její počátek (v tom soud pro stručnost odkazuje na shora citované závěry městského soudu).
12. Z těchto důvodů má soud za to, že žalobce bezvysledně vyčerpal prostředky ochrany dle § 79 odst. 1 s. ř. s. již ke dni podání žaloby (28. 1. 2025). Za popsané situace nebyl povinen dále vyčkávat s jejím podáním na to, zda žalovaný svoji nečinnost odstraní, či nikoliv.
13. Žaloba tak byla od počátku přípustná. Současně je též důvodná, neboť žalovaný dosud o podané žádosti nerozhodl, přestože mu zákonná lhůta k vydání rozhodnutí dle § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců uplynula již v listopadu 2024.
14. Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl, není v žádném ohledu přesvědčivá. Jednak není podstatné, zda žalovaný učinil některé dílčí úkony, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017-52, odst. 15) – což se nestalo. Žalovaný přitom ani netvrdil, že by se na překročení této lhůty jakkoliv podílel žalobce. Nadto není ani pravda, že by žalovaný konal jednotlivé úkony ve správním řízení bez prodlev. Jak už soud uvedl výše, žalovaný byl ve věci bez vysvětlení zcela nečinný od podání žádosti v září 2024 až do obdržení opatření proti nečinnosti v lednu 2025. O pobytovou kontrolu nepožádal ani bezprostředně po jeho obdržení 6. 1. 2025, ale až dne 29. 1. 2025.
15. Soud tedy uzavírá, že žaloba je důvodná. Proto žalovanému uložil povinnost, aby o žádosti žalobce rozhodl ve lhůtě 3 týdnů od právní moci tohoto rozsudku, kterou shledal s ohledem na dosavadní délku správního řízení přiměřenou (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobci, který měl ve věci úspěch, soud právo na náhradu nákladů řízení přiznal. Ty tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyplývající dle § 35 odst. 2 s. ř. s. z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále „advokátní tarif“).
17. Zástupce žalobce učinil v této věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení (k tomu viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 51 A 101/2020-28, odst. 17) a sepsí žaloby], za které mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč za úkon (§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Strohou repliku, v níž žalobce víceméně jen zopakoval, že žalovaný je stále nečinný, soud za účelně vynaložený úkon ve smyslu advokátního tarifu nepovažoval. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též

náhrada hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobce společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobce též náhrada této daně [§ 57 odst. 2 s. ř. s. a § 137 odst. 3 písm. b) občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s.], a to ve výši 21 % z částky 10 140 Kč, tedy 2 129,40 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 269,40 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2025

Josef Straka v. r.
předseda senátu